

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 24.

Extraordinair Sæssion.

17de Møde.

Tirsdagen den 18de Septbr.

(Fortf.)

J. N. Hansen (fortf.): Naar Nogen saa vil komme og spørge, hvad der saa følger efter, og det maa man jo spørge om, efter den bestemte Erklæring fra Ministeriets Side, at det ikke vil tage imod Betingelser herfra, naattet det har taget imod Betingelser fra et andet Sted, saa svarer jeg dertil: „jeg siger mit „Nei“ ligesuldt“; thi ellers vilde det ingen Betydning have, at man havde forbeholdt sig at kunne sige det. Skal man lade sig bestemme af, om det bliver den ene eller den anden Person, der fører Fællesforfatningen igjennem, saa havde Forbeholdet om at give sit Samtykke ikke det Allermindste at betyde. Stulde det bringe Nogle til at sige „Ja“, hvor de ellers vilde sige „Nei“, naar dette Ministerium kom som en Klump og sagde: Vi gaae af Allesammen, naar I ikke sige Ja, saa siger jeg: jeg siger Nei ligesuldt. Jeg siger, efter hvad der foreligger kunne vi ikke faae en Fællesforfatning eller, rettere sagt, Grundlovsforandringen kan ikke træde i Kraft, før vi have sagt Ja; det ligger for, stadfæstet af Hs. Majestæt Kongen, endnu i August Maaned; det ligger for: ad den lovlige Wei kan der ikke komme nogen Fællesforfatning, uden at vi sige „Ja“ til, at Grundlovsforandringen maa træde i Kraft; det har Regjeringen og Kongen stadfæstet, og det er det, jeg støtter mig til. Lovligen kunne vi ingen Fællesforfatning faae, uden at vi sige „Ja“ dertil, og hvad vi ulovlig kunne faae, lad dem svare derfor, der ville

paatage sig at udføre det. Det er ikke nogen Rigsdagsmands Pligt at tage Hensyn til, hvad der ulovligen kan skee; det er ingen Mand's Pligt at tage Hensyn dertil. Jeg troer ikke paa nogen Mulighed af, at noget Ulovligt vil skee; men jeg siger, hvis jeg kunde komme til at troe paa nogen Mulighed deraf, saa siger jeg: Jeg lader mig hellere paatvinges Noget, end at jeg selv skulde hjælpe til med at lade mig bagbinde; jeg lader hellere Andre føre mig hen og sætte mig i Fængsel, end at jeg selv skulde gaae hen og bede derom. Naar man har handlet ulovligt imod mig uden mit Minde, saa har jeg dog Lov til at klage derover og stræbe hen til at gjøre det til Intet igjen, men det har jeg ikke, naar jeg selv har givet mit Minde dertil.

Mourad: Da de ærede Rigsdagsmænd have begyndt med at betegne deres Standpunkt, inden de videre udviklede deres Mening om denne Sag, maa det ogsaa være mig tilladt at betegne mit Standpunkt, og det er et, som forøvrigt vistnok falder sammen med alle Rigsdagsmands, det nemlig, først og fornemmeligst udelukkende at see hen til, hvad jeg tror der er til Fædrenelandets Lærv. Det er det Æneste, som jeg har for Øie, og mit Ja eller Nei vil være afhængigt af, hvorvidt jeg troer, at det ene eller andet bedst vil gavne Fædrelandet. Jeg skal forøvrigt, før ikke at lade Nogen være i Tvivl, erklære, at jeg, efter at have overveiet alle de foreliggende Forhold, ikke skønner, at jeg kan Andet end maatte sige Ja med Hensyn til det begjærte Samtykke. Den ærede Rigsdagsmand, der sidst talte, og som saa meget angreb den Bestemmelse, der var gjort med Hensyn til Valget ved den saakaldte formuende